

Westkappels koor. Foto van Jan de Jonge

mijn passie is...zingen

Interview met Kee de Witte

Altijd weer word je verrast door bijzondere Vrouwen van Nu. Zo opent mijn gesprek met Kee de Witte een verrassende wereld vol muziek. In 1954 werd zij als piepjong meisje lid van het koor in Westkapelle en nu – zevenenzestig jaar later – zingt zij nog volop mee in het Westkappels Koor. In die lange periode zong zij met tien verschillende dirigenten. Daarnaast was zij drieëntwintig jaar secretaris van het koor. Gelukkig heeft zij nog steeds een heldere sopraanstem die goed op hoogte blijft en door de wekelijkse line-dance heeft zij geen moeite op het podium te klimmen. Kee's leven is altijd vol muziek geweest, want zij zong ook bij de mondharmonicavereniging waar haar man speelde.

Bij het koor heeft zij verschillende ups en downs meegeemaakt.

Zo is het koor verschillende keren van samenstelling veranderd. Het begon als gemengd koor, vervolgens werd het een dameskoor omdat de heren er de brui aan gaven en sinds 2003 is het weer een gemengd koor met sopranen, alten, tenoren en bassen. Er is één stabiele factor: de koorleden treden en treden altijd op in Walcherse klederdracht!

100-jarig Jubileumboek "Een geslepen diamant tussen een volk van basalt"

Terugkijkend blijkt muziek en zang een bindende factor in de dorpsgemeenschap van Westkapelle. Van oudsher zingen de Westkappelaars graag.

Lees verder op pagina 2.

Arbeidsvitaminen

Jan Kaland, secretaris van de Stichting Cultuurbehoud Westkapelle, schrijft in het jubileumboek: "Zingen hoort bij de cultuur, een way of life. Het was en is ook een soort reddingsboei, want in het van armoede overladen dorp had je alles nodig om het hoofd boven water te houden. Zwaar of eentonig werk is beter te harden als je erbij zingt, dus zorgde je voor zelfgemaakte arbeidsvitaminen bij het dijkwerk, op het land...". De Tweede Wereldoorlog, de verwoesting van Westkapelle op 3 oktober 1944 en de ramp van 1953 zijn vanzelfsprekend niet onopgemerkt voorbij gegaan. Maar steeds toont het koor zijn veerkracht en in 2020 bestaat het Westkappels Koor 100 jaar! Een grootse viering met een jubileumboek, een tentoonstelling en een jubileumuitvoering wordt op touw gezet, maar in maart 2020 slaat covid-19 toe en worden alle festiviteiten geannuleerd. Een grote teleurstelling, ook voor Joziën Slabber, de accordeoniste en enthousiaste voorzitter van het koor die bij ons gesprek aanwezig is. Gelukkig toont AVRO/TROS in november 2020 belangstelling voor het 100-jarig bestaan en maakt een mooie TV-reportage van de koorleden in hun prachtige klederdracht.

<https://eenvandaag.avrotros.nl/item/somber-jubileum-voor-zeeuws-koor-door-corona-als-wij-er-niet-meer-zijn-verdwijnt-ook-de-klederdracht/>

Optredens in binnen- en buitenland

Het koor heeft in de afgelopen honderd jaar in binnen- en buitenland opgetreden en werkte mee aan films. Een greep uit de hoogtepunten: 1949 deelname aan de film "De dijk is dicht", 1951 optreden in Folkstone (Engeland), 1976 optreden in Mülheim (Duitsland), 1978 optreden in de Abdij in Middelburg voor Koningin Juliana, 1985 TV opnames in de St.Jacobskerk in Vlissingen, 1994 EO-film "Geen spoor zonder dwarsliggers", 2007 optreden "Idee aan Zee" bij Carla Peijs, commissaris van de Koningin, 2010 optreden Koninginnedag in Middelburg.....teveel om op te noemen.

Uit het archief van het koor

Kee geniet als ze terugdenkt aan de bijzondere reizen en ontmoetingen. De Koninklijke Familie is inmiddels een goede bekende, zo werd opgetreden voor Koningin Juliana, Koningin Beatrix, Prins Willem Alexander en Koningin Maxima. Het repertoire van het koor is heel gevarieerd: van meezingers en 'ouwerwesse' tot popsongs en klassiek.

Vrouwen van Nu

Naast het koorlidmaatschap is Kee ruim veertig jaar lid van de Vrouwen van Nu. Zij heeft mooie herinneringen aan de gezellige bijeenkomsten, waarbij vroeger iedereen haar eigen kopje meenam. Zo werd de gastvrouw ontlast. Ze herinnert zich de fietstochten, gezellige kerstavonden en reisjes. Wel moet haar van hart dat een te groot gedeelte van het lidmaatschapsgeld naar het hoofdkantoor verdwijnt. De eigen Zeeuwse katern in het Magazine doet haar goed, want al te vaak wordt Zeeland als ondergeschoven kindje behandeld en dat is niet juist. Mooie woorden, waar ik volledig mee kan instemmen.

Kee, hartelijk dank voor dit boeiende gesprek.
Saskia Campert

een droom van nyenke....

Mijn eerste reactie is: klein beginnen, niet gelijk groot dromen! Dichtbij kijken. Daar is al zoveel om bij weg te dromen.

Genieten van het uitzicht

Neem nou het kanaal voor mijn raam. Wat zou het heerlijk zijn als daar binnenkort weer plezierboten in alle soorten en maten langs varen, vrolijke en blijde bemanning met aanhang. Een stel jongelui met vrienden, opa's en oma's die de kleinkinderen gezellig aan boord hebben, zonder beperking door coronaregels. Genieten van weer dicht bij elkaar kunnen zijn.

Kijk ik door een ander raam dan zie ik mijn tuin. De bollentijd is bijna voorbij maar alles loopt uit. Vlinders, bijen, vliegles van jonge vogels, schaapjes in de wei naast mijn tuin... kortom het is Lente!

We zien vaker de verwarmende zon die ons blij maakt en laat dromen van de naderende zomer.

Een zomer waarin we weer 'los' kunnen gaan....
Daar wil ik wel heel graag over wegdromen...

vervolg op pagina 3

Op weg....

Ik maak me klaar voor een lange rit. Eerst de vaste zomercheck van de auto. Wel veilig op reis want ik ben alleen en wil geen panne onderweg.

Vervolgens dat eeuwige dilemma: wat gaat er mee? Dit jaar minder dan vorig jaar. Dàt weet ik zéker!

Waarheen is voor mij geen vraag. In de zomer ga ik naar Frankrijk!

Natuurlijk heb ik dan mijn vaccinaties gehad. En verdere beperkingen zijn er in dromen niet.

De koffer gepakt, aardigheidjes voor deez en geen, mijn eigen beddengoed en hand- en theedoeken... daarover straks.

Rond tien uur start ik de motor, blik op oneindig en gáán. Langs Goes de weg op naar de Westerscheldetunnel, Gent, Franse grens. Nog 550 km. Geen probleem. Ik houd van autorijden. Dóór Parijs is wel een dingetje de laatste jaren. Geen moeite met de Périférique maar wel met de kriskras langs en vóór je langs schietende motoren en scooters. Dus dit jaar toch maar eens de rondweg proberen. Orleans, Limoges, nog 70 km.

Voor de eerste stop heb ik een paar pakjes gesealde nieuwe haring. Een feest om aan mijn gastheer en -vrouw te geven. Ik zie hun blijge gezichten nu al duidelijk vóór me.

Prachtig uitzicht over het kanaal

Lusten ze die daar dan? Rauwe vis vinden de meeste mensen die onze haringcultuur niet kennen raar en vaak een onaantrekkelijk idee... Wees gerust, het zijn Zeeuwen van geboorte en gek op haring. Ze zijn familie 'van de koude kant', schoonzus en zwager van mijn zus. We zijn al jaren goeie vrienden. Dus hebben we veel bij te praten, onder het genot van heerlijke wijn, lekker eten en bijna altijd warme zonneschijn. Daar hebben we tijd voor gereserveerd. Ik blijf twee nachten.

Op de plaats van bestemming

Ik ben er. Vrolijke gezichten, lekkere maaltijd en een heerlijk bed wachten bij aankomst op me. Alles de moeite waard. De volgende dag bijkletsen. De dag daarna verder.

Verder naar het zuidwesten, naar de pruimedantenstreek. Daar wacht mijn 'stiefzoon' me op. Het is een goede vriend van mijn zoon. Hij verloor al heel jong zijn ouders en in mij vond hij een substituut-moeder. Bij hem blijf ik iets langer. Hij werkt overdag en 's avonds maak ik een heerlijk aangeklede apéro (aperitief) en eten voor ons klaar. Lekker verwennen! Intense dagen zijn het met hem en oude vrienden van hem, mijn zoon en schoondochter. Zij wonen inmiddels weer in Nederland.

Terug naar de natuur

Nu dan toch maar eens over dat beddengoed en andere artikelen...

Dat verhaal begint in 1975.

Het jaar dat ons gezin 'terug naar de natuur' ging.

Ik werd een soort 'Boerin in Frankrijk', mijn echtgenoot bouwvakker en kunstschilder.

Dat laatste was hij natuurlijk al.

Met onze twee zonen zouden we heel goed aan het Max--programma 'Ik vertrek' mee hebben kunnen doen. Alleen spraken wij een aardig mondje Frans vóór we vertrokken... We hadden 6 héérlijke jaren maar gingen terug naar Nederland toen bleek dat onze twee zonen een vorm van dyslexie hadden. Leerkrachten hadden dáár toen nog weinig kennis van.

Ons huis hebben we nog 18 jaar behouden. Tot mijn man ziek werd. Bij de verkoop heb ik land uit de verkoop gehouden. 's Zomers zet de buurmanboer er mijn caravan neer. Dat 'mee-neemgoed' gebruik ik dáárin. Vanuit mijn 'eigen huis' bezoek ik mijn vrienden, bekenden en mijn vertrouwde markt met zóveel overheerlijke Franse producten.

Daar droom ik nú al van.

Nyenke Groen, afd. Kattendijke/Wilhelminadorp.

positief doorgaan is het devies

Wat een verademing om weer eens iemand te spreken die zich niet uit het veld laat slaan door de maatregelen die ons treffen. Als ik binnenstap bij Corrine Koert is zij druk in de weer met haar 'Clubhouse'-app. Dit nieuwe hippe sociale medium is een soort digitale conferentiehal, met zalen waarin gesprekken worden gevoerd.

Per zaal kunnen enkele duizenden mensen worden toegelaten en tal van beroemdheden hebben zich al aangesloten. Corrine is volop in gesprek in één van de 'rooms' met 'multipotential persons' oftewel generalisten, een goede plek voor deze duizendpoot.

Op weg naar Santiago de Compostella

Een leven vol creativiteit

In ons gesprek merk ik dat zij inderdaad een multitasker is. Geboren en getogen op een boerenbedrijf in Wolphaartsdijk, woont zij inmiddels ruim veertig jaar in het landelijke buitengebied van Wissenerke. Samen met haar man heeft zij hun authentieke woning grondig gerestaureerd tot een juweeltje. Wie binnenstapt, voelt zich direct thuis. Haar creativiteit komt ook tot uiting in haar schilderijen en haar werkzame leven.

In midden-Frankrijk

Passie voor wandelen

Maar Corrine heeft meer verrassingen, zoals haar passie voor wandelen. Op een mooie wandeling naar Vrouwenpolder bezoekt zij daar de Pelgrimskerk. Dat wordt een inspiratie die haar ertoe brengt de camino naar Santiago de Compostella (Spanje) te ondernemen. Niet de religieuze beleving van zo'n traject trekt haar, maar gewoon de uitdaging om vanuit Nederland dwars door Frankrijk al wandelend Santiago de Compostella te bereiken. Haar ervaring als wandelcoach komt van pas, want sommige trajecten loopt ze samen met anderen. Zo'n tocht leert je alles even achter je te laten en te beseffen dat wandelen door het platteland een bevrijdend gevoel geeft. Alle ballast van het dagelijks leven verdwijnt als je met een rugzakje van zes kilo op pad bent. Inmiddels heeft zij de route vanuit Nederland tot Limoges bewandeld. Maar creatief als zij is, heeft zij ook de camino Portugués, de pelgrimsroute vanuit Porto (Portugal) naar Santiago en via een omweg terug naar Porto afgelegd.

Leven in de vrije natuur

Ook in Zeeland wandelt Corrine vrijwel dagelijks, vaak met de 'Ommetje'-app. Deze app is ontwikkeld door Prof. Erik Scherder van de Hersenstichting om mensen aan te sporen meer buiten te bewegen. Met de app wandel je alleen, maar je kunt desgewenst ook een team aanmaken. Via de app blijven je teamgenoten op de hoogte van je vorderingen.

Zeeland, waterland

Omdat Zeewuven omringd zijn door water, is het niet verwonderlijk dat Corrine ook op dat vlak initiatieven heeft ontplooid. Haar initiatief "VrouwAanBoord.nl" heeft vrouwen door heel Nederland bijeengebracht. Ze houden van water, van zeilen, van surfen, van varen en...van wandelen. Kortom, er is volop te beleven zowel op het water als op het land. Maar ook de kleintjes hebben de aandacht van Corrine: tijdens haar langjarige lidmaatschap van de scouting is zij nauw betrokken geweest bij de oprichting van de Zandkreekgroep op Noord-Beveland.

Vrouwen van Nu

Grappig te horen dat Corrine pas één jaar lid is van de Vrouwen van Nu. Hoewel zelf opgegroeid in de sfeer van de Plattelandsvrouwen (de voorloper van de Vrouwen van Nu), is zij pas sinds kort lid geworden. Nu zij die stap heeft gezet, gooit corona roet in het eten want er zijn vrijwel geen activiteiten ontplooid. Zij pleit ervoor om nog meer te kijken naar wat wèl kan. Zoals zij zelf zegt: "Als er een boom op je pad staat, ga je niet stil staan maar maak je een ommetje om die boom en ga je gewoon door." Een wijze les, die we ter harte zullen nemen!

Saskia Campert

Vrouw aan boord